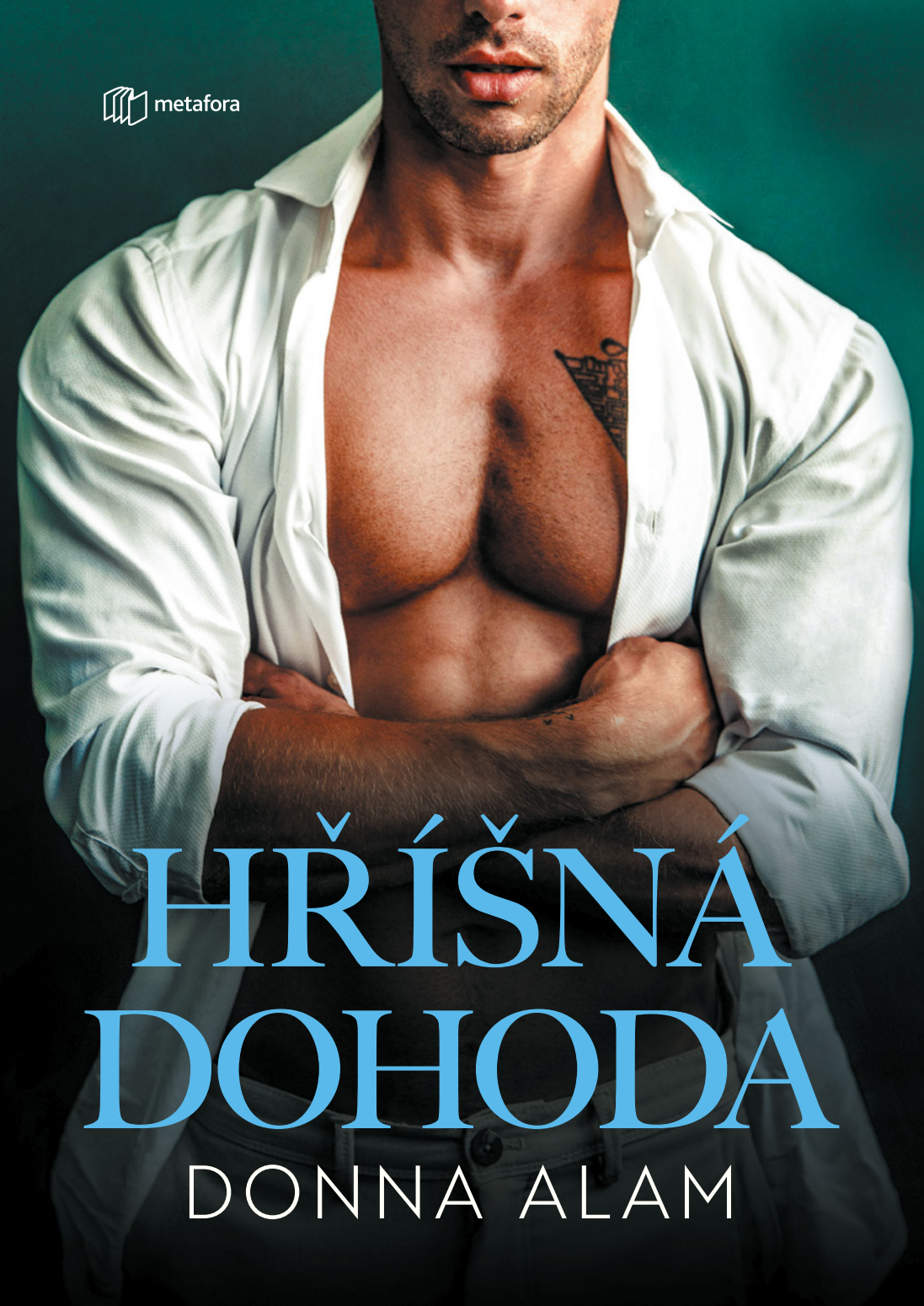

HŘÍŠNÁ DOHODA

DONNA ALAM

NEVĚSTA NA ÚTĚKU. MOCNÝ RIVAL. NABÍDKA, KTERÁ SE NEODMÍTÁ.

Očima přejedu dva jízdní pruhy, na semaforu před nimi svítí červená. Bez přemýšlení se protáhnou kolem stojících aut a rozeběhnu se uličkou mezi vozy.

„Hele, mami, princezna!“ zapiští nějaká holčička z otevřeného okénka.

„Hej! Popelko! Hledáš střevíček?“ Z nedalekého auta se ozve výbuch chlapského smíchu. Nejradši bych jim ukázala prostředníček, nebylo by to ovšem zrovna princeznovské.
A stačí, že mám zkažený den já.

Vtom ten hajzlík znovu křikne mé jméno, já zazmatkuju, zakopnu a chytím se kliky auta. Když se narovnávám, jen letmo si všimnu odrazu své tváře na tmavém skle. Neujde mi však, že dveře nejsou zamčené. Nevím, koho překvapí víc, že je otevřu: jestli mě, nebo řidiče.

„Co se to...“

„Prosím, pomozte mi,“ žadoním a hraju si na zoufalou dámu v nesnázích. Jakmile se vrhnu na zadní sedadlo, uvědomím si, že ten chlapík u volantu není kdejaký řidič. Je to *osobní* řidič. A muž, jemuž jsem právě dosedla na klín?

No to mě podrž!

„Nikdy neřeknu ne pikantní moderní romanci s nevěstou na útěku, která posílá k šípku nevěrného snoubence... a pak spadne do klína miliardáři, nádhernému Britovi a rivalovi zmíněného ex. Knížku jsem zhlitla za dva dny.“

– čtenářská recenze,

Goodreads

Hříšná dohoda

DONNA ALAM

HŘÍŠNÁ DOHODA

Přeložila Tereza Dubenská

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Text copyright © 2024 by Donna Alam

Published by Montlake, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Tereza Dubenská, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-945-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-968-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-348-3 (print)

*Byl jsem v tom až po uši,
než jsem si vůbec uvědomil, že jsem začal.¹*

– Jane Austen, *Pýcha a předsudek*

¹V překladu Evy Kondrysové

Kapitola 1.

EVIE

Kapsy. Když už je ženě v tento den odepřena kabelka, mělo by se jí dostat alespoň kapes.

Tyhle šaty pravděpodobně navrhoval chlap.

Slova mi jdou jedním uchem dovnitř a druhým ven jako těžko zachytitelná melodie. Zmuchlané papíry, které jsem si nacpala do výstřihu, mě škrábou a otravují. Měla jsem zmenšit písmo a vytisknout je znova nebo jednoduše použít mobil. Měla jsem...

„Manželství je svazek dvou lidí...“

Prohlášení oddávající mě téměř brutálně vrátí do přítomnosti, a tak zaplaším nedokončenou myšlenku. *Vůbec bych tu neměla být.*

„... kteří ho dobrovolně uzavírají na celý život a zříkají se vztahů tohoto typu s dalšími lidmi.“

Zalomcuje mnou vztek. Žila jsem v domněnání, že tohle pravidlo do-držujeme oba. Stojí mě veškeré úsilí, abych se neproměnila v obryni She-Hulk a nerozcupovala si na hrudi šaty. Hulk drtí! Hulk láme hnáty! Hulk trhá ženichovi koule a použije je jako náušnice!

„Táži se vás, Evelyn, zda vám ve sňatku s Mitchellem brání jakákoli zákonná překážka.“ Oddávající má sladký a melodický hlas a vřele se na mě usmívá.

She-Hulk se musí soustředit.

Pohledem zabloudím k muži po své pravici, ke svému snoubenci. V dokonale střiženém tmavém obleku mu to dnes neobyčejně sekne.

Jeho vlasy se ve světle zrzavě lesknou, a když si všimne slz, které se mi třpytí v očích, špatně si je vyloží a láskyplně se pousměje.

Broučku, to nejsou slzy lásky. Zkus spíš slzy předcházející vraždě.

Je jen dobře, že jsem jakožto veterinářka slavnostně přísahala, že budu své schopnosti využívat výhradně ke konání dobra, jelikož jsem dneska ráno měla sto chutí skočit na kliniku a sebrat tam něco, co by ukončilo *moje* trápení.

„Evelyn?“

Roztěkaně zamrkám a všimnu si, jak oddávající ustaraně nakrčí čelo. „Promiňte, cože?“

„Brání vám jakákoli zákonná překážka uzavřít sňatek s Mitchellem?“

„Ne.“ Moje chraptivá odpověď je technicky vzato pravdivá. Vůbec nic mi nebrání si ho vzít. Ale jestli to fakt *udělám*, to je jiná otázka.

„A táži se vás, Mitchell, zda vám ve sňatku s Evelyn brání jakákoli zákonná překážka?“

„Ne.“ Opět se usměje, protože nevědomost je blažená. Jen se mě zeptejte, jak to vím.

„Když jste nyní oba prohlásili...“ Oddávající se odmlčí a v síni to zašumí, protože zvedám ruku. „Máte dotaz, Evelyn?“

„Ehm, jo.“ Tolik dotazů, z nichž první zní: *Jak je možné, že jsem až dneska ráno zjistila, co je Mitchell za člověka?* Dalo by se říct, že jsem měla závoj přes oči ještě dřív, než jsem si do vlasů vrazila jeho perlovou sponu.

„Evie?“ Mitchell očividně znervózní a hodí očima po mé družičce. Jen stojící za mými zády. Měla bych ji titulovat nějak jinak. Napadá mě řada nelichotivých výrazů, ale nejdřív vyřídíme tohle.

„Než se mě zeptáte, jestli si ho беру, chtěla bych přecíst svůj slib.“ Můj pevný hlas se zřetelně rozlehá síní.

„K tomu se dostaneme za vteřinku, drahoušku.“ Oddávající téká očima mezi mnou a Mitchem, načež tiše dodá: „Pamatujete?“

„Ano...“ Málem protočím panenky. „Teda *já vím*. Jenže já ho musím přecíst hned.“ Když zalovím ve výstřihu, Mitchell se mě pokusí zastavit tím, že mě chytí za loket.

„Kotě, takhle jsme si to neplánovali.“

„Plány a skutečnost se často rozcházejí,“ syкну a vykrouťím se mu. Ruce se mi klepou, když rozkládám áčtyřkové papíry se směšně velkým písmem a hodlám ztropit něco, co by má matka nazvala (hrůza a děs!) scénou. „Mitchelli,“ spustím jasným a klidným hlasem, „jsi hranolkem v mém čokoládovém koktejlu.“

Svatečcáni zahučí dojatým *ááá* a Mitchell si úlevně oddechne. Jeho úsměv bych nazvala nejistým. A rozhodně dočasným.

„Proto mě dnes ráno šokovalo, když jsem se dozvěděla, že jsi ten svůj *hranolek* strkal i do jiných koktejlů.“ Střelím pohledem po Jen. Vypadá, že co nevidět hodí šavli.

V malém shromáždění se jeden nebo dva lidi zachechtají, ale když pointa vtipu nikomu nedochází, rozhostí se trapné ticho. Mitchell se tváří zmateně. *Čas přestat chodit kolem horké kaše*. Zatřepu papíry a očima přelétnu dlouhou řadu screenshotů textovek, které mi ráno poslal anonym.

„Dočetla jsem se, že ,to s jazykem umíš přímo *bom-ba-sti-cky*‘.“

„Cože?“

„Slyšel jsi dobře. Cítím se ošizená, mě jsi totiž odbýval.“

„Evie?“ Zase se mě pokusí zarazit, ale já ucuknu, zmuchlám první list a namířím mu na hlavu. *Trefa!*

„Něco takového jsem ještě k nikomu necítila,“ teď už krapet křičím. „To psala Jen. Což je zvláštní, když tu ve svatebních šatech stojím já.“

Těsně předtím, než se mu od hlavy odrazí další kulička papíru, vyprchá z Mitchellovy tváře veškerá barva.

„Není to tak, jak si myslíš,“ vyhrkne ze sebe tak rychle, že se málem zakotká.

„Já si myslím, že jsi lhář, kurevník a pytel hnoje!“

Svatečcané konečně zalapají po dechu. Mitchell evidentně není jediný, kdo má dnes dlouhé vedení.

„Zlatíčko, špatně jsi to pochopila.“

„Nepovídej.“ Zvednu papíry. „Takže když jsi napsal, že se ,nemůžeš dočkat, až budeš Jen lízat čiču‘, tak jsi měl na mysli její kočku?“

„Dej mi to,“ zavrčí a hrábne po papírech.

To teda ne. Vytrhnu mu je. „Myšlíš, že by se Jenině kočce líbilo, kdyby... já, počkat. Vždyť má jen čokla. No, teď už má dva.“

Ucouvnu do uličky mezi lavicemi, vděčná za šaty bez vlečky. Odhodím další list zmačkaného papíru a loudavě se rozejdu mezi svačebčany v elegantních kloboučkách a šatech v pastelových barvách, kteří na nás oněměle zírají. *Je divné, že si až teď všímám, že většinou jde o Mitchellovy přátele?*

„Hořím nedočkavostí, až do tebe strčím svých dvacet centáků,“ pokračuju a mrštím dalším papírem do vzduchu. „Doufám, že některého z hostů napadlo darovat tomu chudákovi pravítko, protože to, co používá teď, mu evidentně lže.“

Kdosi si pohrdavě odfrkne, někdo jiný vyprskne smíchy. Když dorazím na konec uličky, otočím se čelem ke zkoprnělému ženichovi a víceméně sebejistě pronesu svůj závěrečný proslov. *Kdyby tu byla máma, trefil by ji šlak.*

„Tahle zpráva mě pobavila. „Až tě příště uvidím, vycucnu ti mozek z péra.“ Hloubavě si přitisknu prst na bradu. „Zajímalo by mě, jestli Jen dodržela slovo. Tvůj mozek se *zjevně* přesunul do tvých koulí, takže mu stačilo urazit kolik?“ Palcem a ukazovákem naznačím vzdálenost. „Deset centáků, plus mínus?“ Hotovo. Vyhodím zbytek výtisků do vzduchu.

Vidím ten okamžik, kdy to všem docvakne – kdy i Mitche trkne, že se mu to jenom nezdá. Červeň, která se mu před momentem vytratila z tváře, se vrací zpět. Srdce mi div nevyskočí z hrudi, když pozoruju, jak se rozejde a vyhýbá se všem, kteří ho chtějí zastavit.

„Dámy a pánové, tohoto muže mám po krk. Téhle svatby mám po krk. Ale prosím, dejte si šampaňské, které se podává v předsálí, a připijte si načasné útky a na anonymní zprávy.“ Otočím se na podpatku a šklubnu dveřmi. Když probíhám kolem číšníka a jeho stříbrného podnosu, moje lodičky klapají na mramorové podlaze.

Mitchell zahuláká moje jméno a mně se žilami rozproudí adrenalin.

„Jdi k čertu,“ zamumlám a zrychlím. Dodavatelé občerstvení odskakují stranou jako kuželky, zatímco běžím sálem.

Krucinál, já se tak těšila na ty jednohubky s krevetami po thajsku.

Jakmile vystřelím ven viktoriánskými vstupními dveřmi radnice, oslepí mě sluníčko, uklouznou na schodech a málem si zvrtnu kotník. Představovala jsem si, že právě tady se po svatbě necháme nafotit. Zouvám si lodičky od Jimmyho Chooa za šest set dolarů a s těžkým srdcem je házím za sebe.

„Evie, vrať se!“ křičí Mitch, který vteřinku nato otevírá dveře.

Nevěnuju mu jediné slovo, jen si vykasám předešlé kanýrových šatů a dám se do bosého sprintu.

„Prosím tě, já ti to vysvětlím!“

Ani za nic. Beztak bych mu nevěřila. Já neutíkám proto, že bych z něj měla nahnáno. Spíš se bojím toho, co bych já mohla provést jemu. Neexistuje rozumné vysvětlení pro jeho nevěru. Buďto bych se zachovala dost nedůstojně, anebo bych ho rovnou zabila. A on nestojí za to, abych kvůli němu skončila ve vězení.

Kde je sakra to auto? Svatba se koná na rušné křižovatce v zóně se zákazem parkování. Jenomže v tom veteránu značky Daimler z roku 1928 bych mu stejně neujela.

„Evelyn!“ křikne Mitchell prosebným tónem. „Vrať se. Musíme si promluvit!“

Kde je autobus, když ho člověk nejvíc potřebuje?

Očima přelétnu dva jízdní pruhy, na semaforu před nimi svítí červená. Bez přemýšlení se protáhnou kolem stojících aut a rozeběhnu se uličkou mezi vozy.

„Hele, mami, princezna!“ zapiští nějaká holčička z otevřeného okénka.

„Hej! Popelko! Hledáš střevíček?“ Z nedalekého auta se ozve výbuch chlapského smíchu. Nejradši bych jim ukázala prostředníček, nebylo by to ovšem zrovna princeznovské. *A stačí, že mám zkažený den já.*

Vtom ten hajzlík znovu křikne mé jméno, já zazmatkuju, zakopnu a chytím se kliky auta. Když se narovnáвам, jen letmo si všimnu odrazu své tváře na tmavém skle. Neujde mi však, že dveře nejsou zamčené. Nevím, koho překvapí víc, že je otevřu: jestli mě, nebo řidiče.

„Co se to...“

„Prosím, pomozte mi,“ žadoním a hraju si na zoufalou dámu v ne-
snázích. Jakmile se vrhnu na zadní sedadlo, uvědomím si, že ten chla-
pík u volantu není kdejaký řidič. Je to *osobní* řidič. A muž, jemuž jsem
právě dosedla na klín?

No to mě podrž!

Kapitola 2.

EVIE

Hledím do těch nejpodivnějších očí, jaké jsem kdy viděla. Jsou příliš světlé, aby byly modré, a jestli mi připadají fialové, pak mě jistě jen šálí světlo, které se od nich odráží. Nebo za to můžou ty nejhustější a nejčernější řasy, jaké jsem kdy u chlapa viděla.

„Vy si necháváte prodlužovat řasy?“ plácnu a teprve nyní si uvědomím, že křečovitě svírám klopý jeho saka.

Na první pohled vypadá jako mužský, který o sebe dbá. A vlastně i na dotek, což vím, protože se mačkám na jeho široký hrudník. To chladné, lhostejné našpulení rtů беру jako zápornou odpověď.

„To jako vážně? Matka příroda je pěkná potvora.“ Zhluboka se nadechnu a pokusím se soustředit. „Omlouvám se, že jsem vás takhle přepadla...“

„Doslova.“

„... jde ale o naléhavý případ.“

„A tento vůz není sanitka.“ Jeho hluboký a kultivovaný hlas mě něžně rozechvívá. „A rovněž to není svatební limuzína.“

„Já na svatbu nejedu,“ prsknu a moje hra na dámu v nesnázích se tím rozpadá. Podívám se do zadního okna a spatřím Mitchella na chodníku, jak nakukuje mezi stojící auta. Přimhouřím oči. Měl by na kolenou děkovat bohu za tónovaná skla, protože jinak bych byla nucená ho uškrtit závojem.

„Vaše šaty svědčí o opaku.“

„Cože?“ Odrhnu si z obličeje jemňoučkou krajku, a když se zase otočím zpět, uvědomím si, že naše tváře dělí jen pár centimetrů.

„Prcháte s obsahem kostelní kasičky?“ Obočí mu vyletí vzhůru.

„Na svatbách se peníze nevybírají.“ Zakaboním se, odtáhnou se a zapru se dlaní do sedačky, abych mezi námi vytvořila nějaký prostor. Neměla bych si všimnout luxusní látky jeho kalhot ani silného stehna, které se pod ní zatíná.

Seber se, Evie. Proboha, vždyť tenhle chlap má na sobě třídičný oblek.

„Obvykle tam však bývá nevěsta.“

Když mě přelétne očima, uvědomím si, že *fešák* je slabé slovo. Musí být radost ho fotografovat, široké tahy, ostře řezané rysy, hranatá brada a lícni kosti profesionálního modela. Husté, tmavé vlasy se mu lesknou a jeho duhovky mají vážně nepojmenovatelnou barvu.

„Možná jedu na mejdan,“ namítnu. „Na princeznovský mejdan.“

„Akorát máte na hlavě závoj, nikoli korunku a očividně vám není šest. Buďte spěcháte na svatbu, anebo z ní prcháte.“ Měří si mě pohledem. „Případně utíkáte před někým na svatbě.“

Byla bych troufalá, kdybych doufala, že je bohatý, a k tomu sympatický? Víím, že tyhle vlastnosti aby spolu člověk pohledal. A co jiného mi zbývá než kápnout božskou?

„Tak jo. Utíkám před síní plnou svatebčanů a jedním nevěrníkem.“ Přejedu mu prsty po hrudi, abych mu narovнала klop, protože ještě nejsem připravená uvidět lítost v jeho očích. *Bože, jeho trup snad tvoří pravidelný trojúhelník.* Zajímal by mě, jestli bych pod košilí našla Supermanovo červené písmeno S, byť kvůli tomu jeho obočí bych ho pasovala spíš do role padoucha. „Prosím, potřebuju jenom někam hodit. Kamkoli.“ Zarazím se, když se vzpamatuju a uvědomím si, že ho v podstatě osahávám.

Auto stojící opodál zatroubí a kolona se našťestí pomalu rozjede. Sevření mého žaludku začíná povolovat, dokud mě ovšem pohledný cizinec neobejme kolem zad. Měkoučká kůže sedačky sotva zašustí, když mě posadí vedle sebe, položí ruku na má ramena a přitiskne mě k sobě. A když se přese mě natáhne a cvakne zámkem na dveřích, pulz se mi divoce zrychlí.

Možná právě proto varujeme děti, aby nesedaly do cizích aut.

„Tede, musíme nechat zkontrolovat zámky.“

„Ano, pane,“ odpoví šofér.

„Něco mi říká, že nás dohnal váš ženich.“

„Co?“

„Evie!“

Jakmile zaslechnu jeho hlas, samou nervozitou se rozklepu. Cizinec mě sevře pevněji, já se otočím a zjistím, že je okénko otevřené a že to prase na mě zírá mezerou mezi dvěma auty.

„Evie, prosím tě!“ Očima sekne po muži vedle mě a najednou se kysele zašklebí. „Co tady do hajzlu dělá on?“

„Co prosím?“ procedím skrz zuby a vrhnu na něj smrtící pohled. Co to na mě zkouší? To mu nestačilo, že mi dneska ublížil, a ještě mě bude z něčeho osočovat?

Můj společník mi stiskne rameno na uklidněnou. „Pouhá náhoda, Athertone. Příjemná hříčka osudu. Vidím, že se stále věnuješ svému životnímu poslání a podráždíš všechny ve svém okolí.“

„Vy dva se znáte?“ Když se naše auto rozjede, otočím hlavu. Vtom zakvílí pneumatiky jiného vozu a mně srdce vyskočí až do krku. Ohlédnu se právě včas, abych viděla, jak Mitch bouchá dlaněmi do kapoty černého taxíku.

„Škoda.“ Cizinec na mě kradmo pohlédne. „Nemyslíte?“

„Že ho nepřejeli?“

„Raději byste ho srazila sama?“ Když se kousnu do jazyka, abych náhodou neodpověděla *ano*, elegantně pokrčí rameny. „Násilí možná není řešení, přesto ho někteří lidé stále považují za relevantní způsob, jak z jiných vymámit odpovědi.“

„Věřte mi, já vím.“

„Kotě, mrzí mě to.“ Mitch se objeví u okénka a zahákne prsty za sklo.

„Mrzí tě, že to prasklo.“

„Prosím, nedělej to.“ Hrdlo se mu chvěje.

„Já nic neudělala, to ty. Ty. A opovaž se mě ještě jednou nazvat *ko-tětem*.“ Sevru ruce v pěst a odkloním se od okénka. Stejně bych ho z tohoto úhlu netrefila.

„Evie, musíme to probrat. Vím, že jsem ti ublížil a že sis to nezasloužila.“

Uchechtnu se. Mám hroznou chuť mu jednu vrazit. Proč naše auto stojí? Londýnská doprava je příšerná! Klaksony houkají a nakrknutí Londýňané křičí nadávky, ale když pohlédnu ven, uvědomím si, že se neploužíme kvůli zácpě – my ji způsobujeme.

„Přece nezahodíme náš skvělý vztah. Dej mi pět minut,“ žadoní Mitch. „Vysvětlím ti to.“

„Veškeré potřebné vysvětlení jsem dneska ráno dostala v padesáti dvou anonymních zprávách.“ Mluvím naprosto chladně, ovšem v žilách mi vře krev. *Proč se to pitomé auto nerozjede?*

„Prosím.“

„Naser si.“ Tropím scénu, a k tomu používám vulgarismy. Matka by byla pyšná!

Cizinec mi opět na uklidněnou sevře rameno. „Pořád nesouhlasíte se smrtí pod koly taxíku?“

„Tohle s tebou nemá nic společného, Deubeli,“ prskne Mitchell.

„A přesto vedle mě sedí tvoje snoubenka.“

„Bývalá snoubenka,“ opravím ho. „Můžeme už jet?“ Tentokrát zoufalství nepředstírám.

Fešák se otočí k řidiči. „Tede, tady jsme skončili.“

Jakmile auto zrychlí, Mitchell se musí pustit.

* * *

„Jenom já můžu skočit do auta někomu, kdo zná Mitche,“ brblám, zatímco sleduju město, které se míhá za okny auta. Budovy a postavy se rozmazávají a odpolední slunce tvoří mlžný opar, který se třpytí ve výlohách obchodů.

„Ač je Londýn devítimilionová metropole, chodí to v něm jako v malém městě.“

Zvednu oči ke svému zachránci a chvíli zkoumám jeho téměř dokonalý profil. Je o pár let starší, než jsem si původně myslela, a něco mi napovídá, že ty vějíře vrásek kolem očí nevyhloubil život plný smíchu.

Kousek si poposedne a já ucítím jemnou vůni kolínské, která není vůbec sladká, jen kořeněná. Mezi nohama ucítím velmi nepatřičné zachvění, za které bych si nejradši nakopala, protože znám chlapy, jako je on. Pod tím třídlínným oblekem je nic než prázdnota, jako dárkový koš, jehož hezký obal má zamaskovat neuspokojivý obsah. Nejspíš se jmenuje stejně jako jeho otec, ne-li jeho praděd a svoje bohatství zdědil, takže má pocit, že si může dělat, co se mu zlíbí. A vsadila bych se, že orální sex neoplácí.

Jenomže jak na něj tak civím, můj mozek tohle všechno vypouští. Když ucítím jeho vůni, očima přelétnu jeho hladce oholenou tvář. Nejspíš bych si ho neměla představovat zabaleného jen do ručníku a s kůží zrůžovělou po sprše, ale je to lepší, než kdybych si v hlavě přehrávala svůj katastrofální den. A přesně právě proto (fakt díky, mozkou) se v mysli opět vracím k Mitchovi. Najednou ho vidím, jak stojí před oltářem. Oblek měl na sobě vůbec poprvé. Jeho užije spíš na pevné boty, džíny a suverénní úsměv. I vyfintěný však zůstal psím lejnem v dárkovém balení.

Je možné, že mám hrozný úsudek, co se týče chlapů? Kradmo pohlédnu na muže vedle sebe a potlačím povzdech. Co se týče vzhledu, vkus mám slušný.

„Je dobře, že ho znám.“

Polekaně nadskočím, protože zjistím, že se na mě můj zachránce dívá. „Byla bych radši, kdybyste ho neznal.“ Stejně tak bych uvítala, kdybych mohla z paměti vymazat poslední dva roky života.

„Jenomže potom byste ještě stála na chodníku a hašteřila se s ním.“

„Cože? To mi pomáháte jen proto, že ho nesnášíte?“

„Nepřítel mého nepřítele je můj přítel,“ utrousí a cynicky se usměje.

„Kam se poděla stará dobrá galantnost?“

„Romeo, nebo lotr. To jsou jediné mé možnosti?“

Určitě to není Superman, byť mi připomíná Henryho Cavilla, když hrál padoucha v tantom filmu. „A co kdybyste zvolil obyčejnou lidskou slušnost?“

„Zkuste se vžít do mé situace,“ namítne a znovu si upraví nažehlený puk na nohavicích. „Co byste dělala, kdyby vám neznámá žena ve svatebních šatech okupovala auto?“

„Vždyť nic neokupuju...“

„A načež vám pochválila řasy...“

„To jsem myslela upřímně!“ Mohla jsem plácnout něco horšího, vzhledem k tomu, že jsem mu přistála na klíně. *To máte v kapse pistoli, anebo jste mimořádně obdařený?* Nemám se za co stydět. Zároveň bych si ho však neměla představovat polonahého. Opět. *Drahý zdravý úsudek, copak ses dneska vypnul?* „Nejspíš ta pochvala vyzněla trochu divně, ale tohle chlap nikdy nepochopí.“

„Hlavní je, že chápu, proč jste opustila Mitchella Athertona.“ Jak na mě upírá ty svoje oči, docvaknou mi dvě věci.

Zaprvé: Stále mě objímá.

Zadruhé: Ani za mák mi to nevadí.

Kdo by to byl řekl, že mě během mého svatebního dne potkají taková překvapení? Nevěrný snoubenec, mírné psychické zhroucení, ztráta nádherných bot a setkání s neochotným hrdinou. Co mě ještě čeká? Možná večer plný žhavého, pomstychtivého sexu?

„Úplně neoceňuju vaše důvody k pomoci, ale za vaši upřímnost děkuju. Tě mám poslední dobou nedostatek. Ale přísahám, že nejsem cvok. Ačkoli moji hosté by nejspíš nesouhlasili.“ *Hosté, pomyslí si a prsty škube za perličku na šatech. Tváře, které sotva poznávám.*

„Svatby jsou podle mého nudně předvídatelné. A plné planých slibů.“

„Láska, věrnost a další lži,“ souhlasím a potlačím nutkání chytit se za bolavé srdce.

„Vaši hosté si budou jistě pochvalovat, že dnes zažili ten nejzábavnější obřad v životě.“

Sevře se mi žaludek. „Spíš bych se vsadila, že na mně nenechávají nit suchou.“ Přestože to pronesu lhostejně, nejsem z toho dvakrát odvázaná.

„Rozebírají vás pouze proto,“ řekne a znenadání mi prsty zvedne bradu, „že nejsou ani z poloviny tak zajímaví jako vy.“

„To teda nevím.“ Zaraženě mrkám do těch fascinujících očí. „Ale děkuju. Minimálně za to, že jste mě nenechal na chodníku.“

„Bylo mi potěšením.“ Nepřítomnost jeho doteku pocítím okamžitě. „Když jsme nyní zjistili, že jste neprchla z blázince... kam byste chtěla zavést?“

„Můžete mě hodit na konec světa,“ zašeptám, když si uvědomím, že takhle dopředu jsem si to nenaplánovala. A to nejenom to, co udělám po útěku, ale ani jsem se nezamyslela nad svými původními očekáváním – a nad svou údajnou láskou až za hrob.

Co když jsem něco podobného očekávala?

S Mitchem jsem chodila ráda, ale když jsem přijala jeho nabídku k sňatku – roztomilou, ale neoriginální obří sušenku s nápisem *Vezmeš si mě?*, kterou mi dal na Valentýna –, v hloubi srdce jsem si uvědomovala, že se věci začínají měnit. Namlouvala jsem si, že to není tak, že by mě neměl rád, ale že prostě o svých citech neumí mluvit. Teď vím, že žádné city nemá.

S lítostí zjišťuju, že musím souhlasit s matkou. V mnoha ohledech se mýlila, ale asi jsem se svatbou neměla tak spěchat. Chtěla jsem mít pravdu možná víc, než jsem se chtěla vdávat za Mitche. Vždyť se na mě podívejte. Mám takový vztek, že mi to ani není líto!

„Panebože,“ špitnu a přitisknu si dlaně na tváře. „Jsem žába. Podělaná žába.“ Prý když dáte žabu do hrnce a pomalu ohříváte vodu, žába si všimne, že voda vře, až když je příliš pozdě. I já se dusila v hrnci plném svatební apatie.

Když se nazvu tím obojživelníkem, můj nedobrovolný hrdina mi přátelsky zatřeše ramenem. „Nejspíš jste chtěla říct, že jste jednu políbila. Zatím jsem vás neslyšel jedinkrát kváknout.“

Rozesměju se a potlačím slzy, které se mi derou do očí. Možná právě potřebuju laskavost, ale zároveň si ji teď nemůžu dovolit.

„Dochází vám, že jste si právě ušetřila roky problémů? Není lepší zjistit, co je to za člověka, ještě před svatbou?“

„Vůbec nejlepší by bylo, kdybych se to dozvěděla před týdnem, než jsem vypověděla nájemní smlouvu a nastěhovala se k němu.“

„Ach.“

„Zkuste spíš *áááááááá!*“ Najednou na mě padne tíha mé situace, prudce se předkloním a zabořím obličej do dlaní. Mitche nemiluju –

možná jsem ho nikdy nemilovala – a zasloužím si někoho lepšího.

„Kapsy! Proč jsem si krucinál nevybrala šaty s kapsami?“

„Potřebujete kapesník?“

Honem se napřímím a on ten pohyb doprovází zdvižením obočí.
„Nebudu kvůli tomu pitomci bulet! Mít kapsy, nacpala bych si je kamením. A pak, až bych po něm házela sliby, neublížila bych jenom jeho hrdosti!“

Dobře, evidentně jsem furt naštvaná.

„Kamení není tak smrtelné jako srážka s autem.“

„Myslíte, že by mi to prošlo?“ Vtipkuju jen napůl.

„S dobrým právníkem bychom to navlékli jako nehodu.“

Bychom. Je fajn nebýt v téhle kaši sama, byť jen dočasně. „Co provedl Mitchell vám?“

„Zajímavější otázka je, jak jste po něm *házela* sliby?“

„Těsně před obřadem jsem zjistila, že mě podvádí,“ zamumlám a nevšímám si zlostného sevření žaludku. „Někdo mi poslal screenshoty několika velmi explicitních textovek. Tak jsem si je vytiskla a přečetla je u oltáře místo slibu.“ Pokrčím rameny. „Přišlo mi to jako dobrý nápad. A možná jsem ty papíry zmačkala a mrskla mu je na hlavu.“

„Aha, proto to kamení,“ svítne mu a pokusí se skrýt úsměv. „Dal bych cokoli za to, abych viděl, jak se tváří.“

„Nejspíš jsem to neměla dělat. Ale ničeho nelituju. Možná jen toho, jak jsem byla slepá.“

„Připadá mi, že jste to musela udělat.“

Když se mi nitrem rozlije teplo, říkám si, že za tím stojí spíš pozůstatek mého spravedlivého hněvu než pocity, které ve mně vyvolává cizincův upřený pohled. „Máte pravdu a fakt cítím, že jsem se pomstila. Kdybych svatbu odvolala před obřadem, on ani já bychom se neztrápili, jenomže potom by z toho vyšel bez následků.“

„Ne tak docela,“ namítne jemně. „Tak jako tak ztrácí vás.“

„Na to měl myslet, než ojel moji družičku,“ odpovím a to teplo se změní v žárlivost.

„Dvojitá zrada.“

„Spíš zrada a půl. Byla to náhradnice, ale měla jsem ji za svoji kamarádku.“ Když si uvědomím pravdu, sraštím čelo. „Neznala jsem ji dlouho. Už mi dává smysl, proč ten sviňák pořád chtěl, abychom my tři něco podnikali.“

S Mitchem jsem se seznámila před dvěma lety na dovolené. Já tehdy pracovala a cestovala. Tímhle způsobem jsem žila od promoce na vysoké. Než mě požádal o ruku, měli jsme vztah na dálku. Já si Londýn okamžitě zamilovala, i když jsem v něm neznala nikoho kromě Rileyho. Byla jsem proto nadšená, že se Mitch podělil o své přátele.

To jsem ještě netušila, že se s jednou kamarádkou dělí i o tělní tekutiny.

„Místo družičky jsem měla mít družbu. Rileyho znám dlouho, ale před týdnem lezl ve Francii po skalách a ošklivě si zlomil nohu. Kdyby tu byl...“ *Alespoň by Mitch nechrápal s ním.* „Víte, teprve když jsem odcházela od oltáře, jsem si všimla, jak malá je naše svatba a že jenom hrstku svatebčanů považuju za přátele. To je divné, ne?“ Nečekám na jeho odpověď, zvláště když by mohla zahrnovat vystrčení z jedoucího auta. „Namlouvala jsem si, že je to proto, že jsme svatbu uspořádali tak nahonem – kvůli mému vízu jsme se museli vzít rychle.“ *Do šesti měsíců.* „A že nemůžu od svých opravdových přátel čekat, že přiletí ze všech koutů světa. Nicméně pravdou je, že jsem je vůbec nepozvala. Odflákla jsem vlastní svatbu. Věřil byste tomu?“

„Je dobře, že se umíte ohlédnout a poučit,“ podotkne.

„Aspoň měla tahle komedie mň diváků.“ Nejistě vydechnu. „Kéž by tu byl Riley.“

„Jak by vám pomohl?“

„Opil by mě. Vyslechl by moje láteření. Pomohl by mi zosnovat Mitchovu vraždu.“ Opět mě zasáhne, v jak hroznou situaci jsem se ocitla. „Byl by prostě se mnou, protože právě teď nemám...“ *Jedinou osobu, na kterou bych se mohla obrátit.* „... mobil, peněženku ani kam jít. Nemám ani boty!“ Natáhnu nohy a usazenými očima shlédnu na růžově nalakované nehty pod špinavými hedvábnými punčochami. „Mám jen tyhle pitomé šaty, závoj a podprsenku s kalhotkami za tisíc dolarů!“ vykřiknu a rozhodím rukama. Pak protočím panenky tak, až mi z očí zbyde jen bělmo. „Zapomeňte, že jsem to řekla.“

„To bohužel nepůjde.“

„Zkuste to. Prosím.“

„Už jste poznala, že nejsem galantní. Pokud ovšem chcete vědět, zda jste za ně neutratila zbytečně moc, rád se podívám a sdělím vám svůj názor.“

„Dobrý pokus,“ uchechtnu se tiše. „Víte, navzdory všeobecnému mínění si ženy nekupují spodní prádlo, aby potěšily muže.“

„Ani během svatební noci?“

„Nedovolím vám se podívat.“

„Moje nabídka stále platí. Mezitím bych mohl zastoupit vašeho nejlepšího přítele.“

„Jak to myslíte?“ otočím se k němu čelem.

„Pomůžu vám místo Rileyho.“

„Myslím, že už jsem vás obtěžovala dost.“ Jsem sice v zoufalé situaci, ale zoufalka nejsem. Co si to namlouvám, jsem zoufalá zoufalka! „Před pěti minutami jste mi vyhrožoval, že mě necháte na chodníku.“

„To jsme ještě nebyli přátelé.“ Jeho hlas má najednou sametový tón.

„Přátelé.“ Nezním kdovíjak přesvědčeně. „No, Riley by mi koupil panáka.“

„Samozřejmě. Připijeme na váš včasný útek.“

„A podržel by mi vlasy, až budu zvracet.“

„Myslím, že bych mohl být zodpovědnější přítel než Riley,“ odpoví a znovu chladně našpulí rty.

„Jak se můžeme přátelit, když ani neznám vaše jméno?“

„Oliver Deubel.“ Podá mi ruku.

„Jako váš dědeček?“ plácnu.

„Ne, jsem v rodině první.“

„Jasně. Dobře. Evelyn Fairfaxová. Kamarádi mi říkají Evie.“

„Stejně jako váš bývalý snoubenec.“ Palcem mi pohladí klouby prstů a já se zachvěju. „Velice mě těší, Evelyn,“ pronese tak, že mám chuť něco namítnout, ale nezmůžu se na odpověď. Jeho pohled mě vnitřně spaluje jako plamen. „Asi bych vás měl varovat, že jsem příšerný kamarád.“

Kapitola 3.

OLIVER

„Vítejte, pane Deubeli.“ Vrátný nás přivítá s širokým úsměvem, jakmile otevře dveře.

„Georgi,“ nakloním hlavu, přitisknu ruku na Evelynina bedra a zavedu ji do temnělého interiéru. V autě si sundala závoj a vystavila na odív nahou šíji a krásnou křivku opálených ramen. Jako by její heboučká pleť nepředstavovala dostatečné pokušení, zpod krajky šatů na mě nenápadně vykouklo malé znaménko krásy. Jaká další tajemství se pod šaty skrývají?

Kupříkladu spodní prádlo za tisíc dolarů.

Vyklouzlo jí to omylem, či šlo o záměrnou provokaci? Silou vůle pustím z hlavy její kalhotky. Nebudu se k nim upínat v myšlenkách ani...

„Fajnové místečko,“ zašeptá Eve přes rameno.

Zapudím chlípné představy, využiju příležitosti a otřu se rty o její ucho. „Alespoň nás nikdo nevyhodí za to, že nejsme dostatečně ustrojení.“

Vypadá křehce. Drobně. Moc by jí to slušelo, kdybych si ji posadil do klína.

Nebo taky ne.

„To se stává?“ Zatřepotá řasami, jako by ji zneklidnila spíš tato novina než zachvění, které jí proběhlo tělem.

„Ano.“ Má odpověď jí roztančí tenkou neposednou kudrlinku na spánku. Sevřu ruku v pěst, abych odolal pokušení se jí dotknout. *Je*

to bezděčná reakce, říkám si. Chvilková slabost. Dámy v nesnázích mě bůhvíjak neberou, a už vůbec mě nezajímají hlupačky, které sednou na lep pitomci, jako je Atherton. „Nestrpí tu džíny, plátěné kalhoty, šortky a trička, zkrátka cokoli bizarního.“

„Protože nosit svatební šaty bezdůvodně není bizarní?“ Zvedne koutek úst a opět odvrátí zrak.

„Je lepší přijít oblečený více než méně. To platí ve většině situací,“ dodám polohlasem a s údivem zjistím, že si představuju snoubenku Mitchella Athertona nahou.

Bývalou snoubenku, opraví mě mysl.

Jak se mu pro všechno na světě podařilo ulovit takovou krásku? Má nádherné křivky, bujné vlasy v tom nejsvětlejším odstínu zrzavé a oduševnělé hnědé oči, které vmžiku dokážou vzplanout jako zlata-vé plameny. Zaplaším ty představy. Nehodlám paběrkovat po svém úhlavním nepříteli.

Mineme provozního klubu, který se stejně jako vrátný uculuje od ucha k uchu. Zvláštní. Personál v mém klubu se sice vždy chová příjemně a profesionálně, ovšem takové nadšení obvykle nevykazuje. *Tady nejsme v Disneylandu.*

„Ve většině situací?“ dobírá si mě má společnice.

„Není kupříkladu vhodné chodit na pláž v kravatě.“

„Vsadím se, že vám by to prošlo.“ Změří si mě pohledem. „Skoro mě uráží, jak dobře vypadáte. Vždyť to já se celý den fintila.“

Ke svému údivu vyprsknu smíchy. Tahle lichotka už byla trochu nápaditější. Smůla, že to není žena pro mě.

„Jen personálu neprozradte, že nemáte boty, jinak nás chytí za flígr a vyhodí.“

„Něco mi říká, že by si netroufli.“ Má pravdu, ovšem to jí neprozradím. „Kde to jsme?“ špitne, když ji zavedu do salonku, kde v paprscích slunce září smítka prachu. Poprvé si všimnu, jak se vůně whisky a starých knih mísí s vůní leštidla ze včelího vosku. Jsem rád, že tu v tuhle hodinu není rušno.

„V mém klubu.“ Pokynu jí ke křesílkům v arkýři s výhledem na zarostlou Saint James's Street.

„Jakože v pánském klubu?“

„Dávají přednost názvu *podnik pro vybrané členy*.“

Evelyn se rozhlédne, očima přelétne krb z osmnáctého století, stěny obložené tmavým dřevem a portréty dávno zesnulých pánů a zamračí se na bronzovou bustu.

„Ta je myslím od sochaře Samuela Josepha.“

„Vypadá to tu trochu jako v Bradavicích,“ řekne a uvelebí se v křesítku z tmavě červené kůže. „Nebo v muzeu.“

„Skutečně tu narazíte na různé vykopávky.“

„Furt lepší než na tyče.“

Zarazím se. „Tyče?“

„A polonahé ženské, co se kolem nich krouť.“

„Aha.“

„Aha.“ Koutky úst se jí zvednou, rtíky má růžové a svěží. „Jste členem i nějakého takového klubu?“

„Možná jsem kolem takového místa jednou či dvakrát procházel.“

„Dovnitř jste nezaskočil? Žádné strachy, já to nikomu neprozradím.“

„Koho by taková informace zajímala?“

„Mě.“ Otočí dlaně vzhůru a pokrčí rameny. „Aspoň bych nebyla jediná, kdo si dneska utrlh ostudu.“

„Nemáte se za co stydět.“

„Neřekla bych,“ nakrabatí nos. Ráda používá živé grimasy. Je zvláštní, že jí neubírají na kráse, nýbrž naopak přidávají.

„Jestli by se měl někdo stydět, pak to rozhodně nejste vy.“

„Vážně? Vždy kdykoli se ráno probudím a kouknu na vaši tvář, vybaví se mi ta trapná chvilka.“

„Copak mezi námi vznikne tento druh přátelství?“

„Vždyť kdo jiný by lezl do cizího auta?“ drmolí dál a tváře jí růžoví.

„Ani jste mě nemusel nalákat na sladkosti nebo kořata!“

„Stačilo použít svůdné řasy.“

„Tím mi moc nepomáháte,“ zasténá a promne si čelo.

„Jestli vás to uklidní, já si ten zážitek budu pamatovat jinak. Jste ostatně to nejzajímavější, co mi letos spadlo do klína.“

„Nebudte na mě tak milý, Oliver. Ještě pořád mi žilami koluje zlost a adrenalin. Nechce se mi věřit, že jsem svoje krásné botičky mrskla do křoví!“

„Já osobně pevně věřím, že těm, kteří nám ukřivdili, se má odpouštět,“ prohlásím a Evelyn po mně sekne zlatavýma, planoucíma očima. „Nejdřív je ovšem třeba vyrovnat účty.“

„A to jsem si chvilku myslela, že vás nebudu mít ráda.“

„A už mě ráda máte, Evelyn.“

„Nelíbí se mi ale, když se mi říká *Evelyn*,“ pronese hlubokým hlasem.

„Takhle nemluvím,“ opáčím a neubráním se úsměvu.

„Že ne?“

„Ne, *Evelyn*. Nemluvím,“ schválně klesnu hlasem ještě níž.

„Pro všechny jsem prostě Evie.“ Rozkošně nakrčí nosánek. „Jenom máma mi říká Evelyn.“

„Když něco provedete?“

„U Muffy mám vždycky nějaký vroubek,“ odpoví a protočí panenky.

„Muffy?“ zasměju se hlasitě, načež se obrátím k vikomtovi Radlerovi, který si odkašle, zašustí novinami a nad zmuchlanými *Timesy* na mě vrhne rozčilený pohled. Když se obrátím zpět, zjistím, že se Evelyn naklání blíž, jako by mi hodlala svěřit tajemství. Odolám nutkání se taktéž sklonit.

„Ten chlapík má kotlety, vidíte?“ zašeptá nadšeně.

„Má.“ A *tenhle* chlapík má nutkání zajet jí rukama do vlasů a vytahat jí sponky, jen aby mohl sledovat, jak jí lokny padají na holá ramena. Naštěstí se opět napřímí. „Sedává tu tak často, že prakticky srostl s nábytkem.“

„Vsadím se, že by vás zajímalo, proč mě matka dneska nechala ve štychu.“

Vágně zabručím, což je lepší než přiznat pravdu. A ta zní: je mi to jedno.

„Do Londýna je to z Connecticutu daleko, ale i kdyby bydlela na opačné straně ulice, vyšlo by to nastejno. Mitche mi neschvalovala,“ svěří mi poněkud neochotně, nato se obrátí k oknu a vystaví svůj profil. Když tak světlo dopadá na její pršáček, vypadá jako z jiné doby.

„Mateřská intuice,“ pronesu opatrně. *Škoda, že ji Evelyn nezdělala, jelikož Mitchell Atherton je korunovaný vůl.*

„Nebyla za tím osobní zášť. Nikdy se s ním nesetkala. A to bylo jen dobře,“ dodá s potutelným úsměvem. „Úplně ji slyším. Hadleyovy ženy se nikdy nesníží k veřejným scénám.“

„Většina Hadleyových žen zřejmě netuší, oč přichází.“

„Copak vy ze sebe rád děláte pitomce?“ V jejím hlase zaznívá skepse i pobavení.

„Rád nikoli, ale už se mi to párkrát přihodilo.“ Za což můžu podekovat mému bývalému.

„Není divu, že žiju na téhle straně velké louže. Naši jsou citliví jako balvany. A já mám zas úplně opačný problém.“ Najednou schová tvář do dlaní a roztřesou se jí ramena.

„Eve?“ vyletí ze mě. Nebudu jí oslovovat *Evelyn*, a už vůbec ne *Evie*. *Eve* se mi líbí. Připadá mi to vhodné.

„Ach jo.“ Když zvedne tvář, dojde mi, že nepláče, nýbrž že se směje. „A to jsem myslela, že se dneska už nemůžu víc ztrapnit.“

Místo odpovědi pohlédnu ke dveřím. „Kde vězí ten George?“

„George byl vrátný, že jo?“

„Ano, ale já měl na mysli číšníka George. Obvykle mu to takhle netrvá.“

„Počkat.“ Eve nakloní hlavu na stranu. „Pingl i vrátný se jmenují George?“

„Všichni, kdo tu pracují, slyší na jméno George. Je to tak jedno-dušší.“

„Pro ně, nebo pro vás?“

„Hádám, že pro obě strany. Je to tradice. Nic víc v tom nehledejte.“

„A co ženské? Taky se jmenují George?“ zeptá se Eve nevzrušeně.

„Georgina,“ odpovím úsečně a raději jí neprozradím, že ženy jak mezi hosty, tak mezi zaměstnanci jsou zde poměrně novým úkazem.

„Kdo by si pomyslel, že existuje ještě elitářštější místo než venkovské kluby,“ zamumlá Eve suše.

„Já ta pravidla nevymyslel. Pouze je dodržuju.“ *Když se mi chce.* „Muži z mé rodiny patří ke zdejšími členům již celé generace. Byť tento klub

nevěvodí seznamu míst, kam bych přivedl hosta, měl jsem za to, že právě tady přitáhneme nejméně pozornosti.“ Letmo sklopím zrak k jejím šatům. Neunikne jí, kam tím mířím, a bledá šije jí opět zrudne.

„Máte pravdu, měla bych vám být vděčná. Obvykle nejsem takhle...“

„Vzpurná?“ navrhnu ve stejné chvíli, kdy ona dodá: „Nabručená.“

„Dobré odpoledne, pane Deubeli.“ Číšník George se objeví tiše jako duch. Duch se zářivým úsměvem.

„Á, Georgi! Odpověděl byste mi na otázku?“

„Jistěže, ale myslím, že není třeba ji pokládat. Pudink s roštěnkami a ledvinkami. Nicméně já osobně bych spíš volil divokou kachnu na pomerančích, která je doslova...“ Sepne palec s ukazováčkem a naznačí polibek.

„Dokonalá,“ dodá Eve.

„Přesně tak!“ odpoví a usměje se ještě víc.

„Děkuju, Georgi, nicméně můj dotaz se netýkal dnešních specialit. Zajímá mě, jestli vám vadí, když vás v práci oslovujeme Georgi.“ Zbytečná otázka. Pochopitelně odvětlí, že s tím problémem nemá. Ale pro klid její duše...

„Kdeže, pane. Je to lepší, než kdybyste mi říkal Cyril.“

„To byla druhá možnost?“ podiví se Eve.

„Ne, tak se skutečně jmenuju. Bohužel.“

„Nebojte, nevypadáte jako Cyril,“ uklidní ho má spoléčnice.

„To proto, že mi ještě nevypadaly zuby.“ Třicátník odevzdaně pokrčí rameny. „Pojmenovali mě po dědečkovi.“ Zhluboka se nadechne, než pokračuje: „Mohu vám oběma jménem celého podniku poblahopřát?“ Zářivě se zubí na Evelyn, ale ta už vrtí hlavou.

„To ne, my vlastně...“

„Zatím nechceme, aby se to rozkřiklo,“ dořeknu za ni. „A děkuje-me, Georgi. Je to od vás milé. Doufám, že se můžeme spolehnout na vaši diskrétnost.“

„Ovšemže,“ přitáká a vypne hrud. „Dáte si šampaňské?“

Eve po mně loupne očima. „To je...“

„Výborný nápad.“

„Vím, kterou lahví vás potěším,“ oznámí číšník a opět se odporoučí.

„Už chápu, proč se uculují jako blázni,“ zamumlám a otřu si z nohavice neviditelné smítko. Žena ve svatebních šatech? Z toho lze vyvodit leda to, že jsem vlezl do chomoutu! Cožpak mě vůbec neznají? Jsem snad muž, který by sňatek oslavil pivem a sendvičem se sýrem a nakládanou okurkou? Jsem snad muž, který by se uvázal k jediné ženské?

Když zvednu pohled, zjistím, že na mě Eve opět upírá své zkoumavé oči. „Proč jste mu nakukal, že jsme manželé?“

„To že jsem udělal? Já myslel, že jsem mu pouze nevyvrátil jeho domněnku.“

„No dobře, ale proč?“ špitne.

„Nechtěl jsem vás uvádět do dalších rozpaků.“ Je to prosté vysvětlení, ovšem když se nad ním zamyslím, tak i pravdivé. Jednal jsem spíše bezděky než s nějakým postranním úmyslem. Učinil jsem to, abych jí trochu zlepšil den. Či abych ho alespoň nezhoršoval. Tohle mi není podobné. Předpokládám však, že každý občas vypadne z role.

„Fajn. Děkuju.“ Zapře se v křesítku a neklidně se zahryzne do rtu. „Ale co příště, až se vás budou ptát, jak se daří ženušce?“

Pohledem zaletím k vikomtovi. „Zatvářím se jako on. Ženil se před padesáti roky a už devětačtyřicet let se tady schovává před drahou polovičkou. Přinejmenším tak dlouho můžu předstírat, že jsem pod pantoflem.“

Eve sotva znatelně zavrtí hlavou.

„Copak mi nevěříte?“

„Jen jsem přemýšlela o tom, že sotva před hodinou jste mě málem vyhodil z auta. A teď tu ze mě děláte falešnou manželku.“

„Vždyť jsem říkal, že jste to nejzajímavější, co mi letos padlo do klína.“

„To si v těch druhých klubech neplatíte tanečky na klíně?“

Touha mnou lomcuje. Představuju si, jak mě tanečkem obdařuje Eve. Jako zhyponotizovaný bych ji s rukama na bocích povzbuzoval v pohybech. Rty na rtech, tělo na tělo. Zamrkám a ta blažená vidina zmizí. Athertonova bývalá snoubenka by ve mně zájem budit neměla.

„To není můj styl.“

Eve chvíli neodpovídá, jen zkoumavě hledí na mou tvář. Což mi vyhovuje. Alespoň můžu dělat totéž.

„Proč se ke mně chováte tak hezky?“ zeptá se.

„Nejspíš ze zvědavosti.“ A možná ze zisťnosti.

„Doufáte, že se Mitchellovi pomstíte tím, že se se mnou vyspíte?“

„A vy?“ oplátím jí to a nevšímám si žáru ve svých útrobách.

„Co vám provedl?“

„Řekněme, že jsem od začátku chápal, proč jste mu utekla. A nyní začínám chápat, proč se za vámi tak hnál.“

„Lichotíte mi?“

„Jsem jen upřímný.“ I já slyším ve své odpovědi jistou faleš.

„Upřímnosti se učí už děti ve školce, Oliver.“

„Popravdě tedy přiznám, že jsem George nenechal v nevědomosti z čiré ušlechtilosti. Stály za tím i důvody za tisíc dolarů, které stále číhají v mé mysli.“

Koketně se zasměje. „Číhají? Radši je z hlavy pusťte.“

„Tím bych se připravil o veškerou zábavu.“

„Co kdybych vám prozradila, že jsem zvažovala vykleštění svého bývalého snoubence?“

Opřu se loktem o područku křesla a položím si bradu na pěst. „Taková představa mi přináší zvrácené potěšení.“

Tentokrát nevrlého vikomta vyruší Evin srdečný smích.

* * *

„Klidně to vezměte.“ Oči se jí třpytí nad staromódní skleničkou na šampaňské, zatímco já dělám, jako že mi ustavičně nezvoní telefon.

„Nechci.“

„To jsem pochopila.“ Postaví skleničku. „Někdo se vám snaží dovolat od chvíle, co jsme sem přišli.“

„Máte pravdu. Měl bych mobil vypnout.“ Vylovím ho z kapsy saka.

„Tak jsem to nemyslela. Mrzelo by mě, kdybych vám zkazila celý den.“ Navzdory třem vypitým sklenkám vypadá, že ji ta vyhlídka skutečně trápí.

„Jen ho kazte,“ řeknu a začnu telefon vypínat. Než to však stihnu, spatřím zprávu od svého obchodního partnera Fina.

Slyšels, co se stalo Mitchellu Athertonovi? Ten hajzlík dostal ko-pačky před oltářem.

Spíš než tato skutečnost mě udivuje, jak se mu vůbec podařilo takovou ženu sbalit. Eve je atraktivní, zábavná a nepůsobí jako žádná hlupačka. Něco mi zjevně uniká.

„Nerada bych, kdybyste kvůli mně zmeškal něco důležitého.“

„Nečeká mě nic, co by nevydrželo do zítra. Líčila jste mi, co se stalo s tím pudlíkem.“ Mitchell je prašivý čokl. Snad to Eve coby veterinářce dojde.

„Zvláštní. Já myslela, že mi vysvětlíte vy, čím si vysloužil vaši nená-vist.“

Položím si kotník na protější koleno. „Nenávist je silné slovo.“

„Vaše pocity nejsou silné?“

Nenávidím ho z hloubi duše, ale to jí neprozradím. „Připadám vám rozzuřený?“

Když si mě Eve změří pohledem, tělem mi projede rozkoš.

„Vy si myslíte, že svoji zášť promítám do vás,“ prohodí a sáhne po sklenici. Když ji zvedne ke rtům, sluneční paprsky zbarví bublinky do téže barvy, jakou mají její vlasy.

„Měl bych k tomu dobrý důvod.“

Nepatrně zavrtí hlavou. „Akorát že kdykoli vyslovím jeho jméno, zaskřípete zuby a tady vám maličko zacuká.“ Poklepe si konečkem prstu na koutek oka.

„Zacuká? To bych neřekl,“ popřu tak, že tomu nevěřím ani já. Přece nedovolím, aby se mi ten vůl dostal pod kůži. Jsem trpělivý muž. Zanedlouho přijde den, kdy bude Atherton pykat.

„Fajn, nikde vám necuká,“ zabručí Eve. „Možná by mělo mně, když moje brzká budoucnost může zahrnovat vyhoštění.“

„U nás nedeportujeme lidi za házení zmačkaných papírů po ženi-chovi.“

„To sice ne, jenomže já mám špatné vízum,“ utrousí jakoby mezi řečí a protočí stopkou sklenky sem a tam. „Musela jsem se vdát, abych tu mohla zůstat. Klid, nežádám vás o ruku.“

„To se mi ulevilo,“ zamumlám a usměju se.

„Jsem tu na partnerské vízum.“ Pokrčí rameny. „Jenomže dneska jsem přišla o...“ *Partnera*. Odloží skleničku, jako by jí tato skutečnost vrásky nepřidělávala „Nicméně výhodou je,“ dodá a pohodlněji se uvelebí v křesílku, „že si o své neuskutečněné svatební noci můžu dělat, co se mi líbí.“

Význam jejích slov mi neunikne, jelikož mě prakticky svléká očima. Nehodlá se rozhodovat, *co* bude dělat, nýbrž *s kým*.

Není to žádná stydlivka, což se mi líbí. *Ona* se mi líbí.

Spát s ní ale nebudu.

Nebo?

Kapitola 4.

EVIE

„Děkuju.“ Když mu na ulici vracím telefon, mezi našimi prsty přeskochí nepopíratelná jiskra.

„Pomohlo to?“ Oliver má modré oči stejně chladné jako hlas, ale vím, že ani jeho pozornosti to zajiskření neušlo. Když si strká telefon do kapsy, záměrně se mi vyhýbá pohledem.

„Jo. Riley mi odpověděl.“ Možná si nepamatuju ničí telefonní číslo, ale od svých třinácti používám stejnou e-mailovou adresu a heslo. „Náhradní klíč najdu zítra ráno pod květináčem vedle vchodových dveří. Jen mě mrzí, že to nebude dřív.“ Jeho spolubydlící Lori naštěstí na víkend odjela. Jednak mě nemá ráda a jednak jí můžu vyrabovat skříň. Už se těším, až přestanu připomínat slečnu Havishamovou.

„To není problém, nedaleko stojí hotel.“ Jemný vánek čechrá Oliverovi vlasy, letní slunce, které zůstává na večerní obloze, se třpytí v listoví a dopadá na Oliverovo sako ve zlatavých skvrnkách. Jeho rty působí příliš měkce na tvář, která je jinak jako vytesaná ze žuly. Asi další hříčka matičky přírody. *Stvořím ho tak hezkého, že se bude zdát nedotknutelný, ale obdařím ho rty jako stvořenými k líbání. Lízání. Kousání.*

Co se to se mnou dneska děje? Ze šampaňského obvykle mívám boolehav. Nebývám takhle nesnesitelně nadřžená.

„Tohle lidé dělávají?“

„Hm?“ Kousnu se do spodního rtu a přemýšlím, jak odpovědět. Veškerá má pozornost se upírala k tomu, jak se jeho rty krásně vlní, když mi tu otázku pokládá. *Sexy rty. Nadrženost. Klíče. Květináč?* Jo! „Jasně.“ Nasadím zářivý úsměv. „Nikdy jste o tom neslyšel?“

„To zrovna ne.“

„Víte určitě, že jste developer?“ Pomalu zavrtím hlavou. „Žila jsem v domněnì, že se stavebním investorům nechávají klíče pod květináčem nebo rohožkou běžně.“

„V Londýně to zjevně chodí jinak než v Connecticutu.“

Chlapi se tu rozhodně jinak chovají. Možná se za deště rodí zádumčivější muži. „No, snad to Riley nějak zařídí, jinak od zítřka spím na ulici.“ Další věc, kterou jsem rozhodně po svatbě nečekala. Líbánek na Maledivách, anebo přespávání ve vchodu do New Yorkeru?

„K tomu jistě nedojde.“

„Budu v pohodě, až dostanu zpátky kabelku.“ *A kreditní kartu, mobil, oblečení.* Seznam nebere konce. *Musím si sbalit kufr. Čelit tomu, jehož jméno se nesmí vyslovit. Nenechat se zavřít za vraždu.*

„Mohl bych pomoci?“

„S Mitchellem?“ Zavrtím hlavou. Leda vykopat hrob. „Ne, díky.“ Svůj další nedůstojný výstup sehraju bez diváků.

„Zdál se mi poněkud zarputilý.“

„Poněvadž jsem mu srazila hřebínek,“ pronesu rázně. „Nevyhledávám násilí, ale jestli mi někdo ublíží, budu se bránit.“

„Nepochybuju, že se o sebe dokážete postarat.“

Jeho prohlášení mi lichotí, ať už ho myslí vážně, nebo ne.

„Jsem ráda, že mi dovoluujete využít našeho nového přátelství.“ *Taky bych ocenila, kdybys mě nechal využít tvé tělo.*

Vzhledem k milionu věcí, které musím zařídit, by flirtování s Oliverem nemělo stát na prvním místě na tom pomyslném seznamu. Jenomže mě to fakticky baví. A jemu to fakticky jde.

„V nouzi poznáš přítele,“ prohodí.

„I nepřítel.“

Oliver se zasměje a zakloní hlavu, čímž vystaví na odiv svalnatý krk a výrazný ohryzek. Projede mnou vlna vzrušení.

„Copak?“

Střetnu se s jeho zvědavým pohledem a potřesu hlavou. „Co by bylo?“

„Máte takový zvláštní výraz v očích.“

To je nadřazenost, kamaráde. Může za to on? Nebo šampaňské? Případně to, že nechci, aby včerejší depilace voskem přišla nazmar a já při ní trpěla zbytečně? Momentálně jsem od očí dolů jako holátko.

„Jen jsem se zamyslela.“ A rozpálila. Ptala se vesmíru, jestli je Oliver darem z nebes. *Nějaký bych si zasloužila.* „Jauvajs!“ Celou cestu jsem si dávala bacha, ale já hloupá šlápnu bosýma nohama na kamínek, a k tomu zakopnu o lem šatů. Oliver mě chytí za paži a zachrání mě před pádem.

„Měla jste se víc najíst.“ Jeho čelo přetne vráska, přitáhne si mě k sobě blíž a odhrne mi vlasy z tváře.

„Stoupla jsem na kamínek,“ namítnu se smíchem a využiju příležitosti, abych si Olivera osahala. Tedy *abych mu narovнала klopý.* „Kdybyste k tomu všemu šampaňskému přidal steak, mohla bych si to špatně vyložit, *příteli.*“

„A to jak?“

„Že by mi nezbylo než prodat ledvinu, abych vám to splatila.“

Oliver se zasměje a zapadající letní slunce mu náhle ozáří tmavé vlasy bronzovou svatozáří. Cosi se ve mně pohne, cosi roztouženého a nesporného, a to tak náhle, až mě to připraví o dech. Znam celou řádku pěkných chlapů, ovšem Oliver Deubel je ztělesněním mužského ideálu. Je vysoký, tmavovlasý, pohledný a v tom obleku je vyloženě odzbrojující a *neskutečně* přitažlivý.

Mitchell se zachoval jako ta nejproradnější krysa ze všech krys, ale teď už o něj nejde. Při pohledu na Olivera mám hlavu v oblacích, prakticky cítím chuť jeho polibků a mé tělo se chystá na to, co by s ním mohlo prožít. Jenomže pokud udělám první krok, budu působit jako zoufalka, která z něj mámí sex z lítosti? Byla bych radši, kdyby se na mě vrhl Oliver a rozdál si to se mnou, aby se pomstil Mitchellovi. Neměla bych ostatně o sexu z pomsty uvažovat i já?

„Eve?“

Rychle zamrkám. „Pardon. Byla jsem myšlenkami jinde.“

„Na nějakém pěkném místě?“ pronese provokativně. „Z vašeho výrazu to tak vypadalo.“

„Takhle se tvářím, když se zamyslím.“ *Ještě že mi nevidíš do hlavy, jelikož jsem se zadumala nad tím, jak vypadáš nahý.* „Asi jsem si neměla dávat tu poslední sklenku šampaňského.“

„Nebo jste se měla najíst,“ zopakuje.

„Vždyť jsem říkala, že jsem stoupla na kamínek a přišlápla si ty svoje pitomé šaty.“

„Nejsou pitomé. Určitě nejsem první, kdo vám dnes říká, že vám moc sluší.“

Najednou mám pocit, jako by mi v břichu létalo hejno motýlů. Skloním hlavu, abych skryla potěšený úsměv. Počkat! Snad si nemyslí, že z něj loudím komplimenty. To jsem sice neměla v úmyslu, ale teď jsem za ně vděčná.

„Každé holce by to v princeznovských šatech seklo.“ Zatočím sukní, až krajka zašustí, a sklopím oči k jeho naleštěným polobotkám.

„Měla by ses naučit přijímat lichotky,“ řekne tiše a konečky prstů mi zvedne bradu.

„To jsem nikdy neuměla,“ špitnu. Lichocením mě znervózňuje.

„Budeme to cvičit. Jsi dokonalá. Právě teď, právě tady.“

Nikdy jsem neprahla po dokonalosti, ale když mi položí ruku na krk, mé tělo ji cítí až do morku kostí.

„Nyní mi poděkuj. A ať to zní, že to myslíš upřímně.“

Jestli mě jeho lichotky rozpalují, pak mě jeho rozkazy přímo vystřelují do výšin. Žilami se mi rozproudí žár.

„Děkuju,“ zašeplám náhle nesměle.

„Vděk můžeš projevit i jinak než slovy.“ Napoví mi palcem, kterým mi přejede po rtech.

Chytnu ho za klop, vytáhnu se na špičky a otřu své rty o jeho. „Děkuju, Oliver. Za všechno.“

„Není zač, nádherná Eve.“

„A vážně máš ty nejkrásnější řasy, co jsem kdy viděla.“ Přejedu rukama po jeho svalnaté hrudi a uhladím mu klop. Respektive to vy-

užiju jako záminku, abych si ho mohla osahat. „Ale ty se svými radami neřídiš.“

„Tvoji poklonu jsem nepřijal s grácií, že?“

„Pokud si vzpomínám, nepřijal jsi ji vůbec.“

„Zvedni hlavu. Podívej se na mě,“ přikáže mi tiše a já s podivem zjistím, že mu nedokážu odolat. „Děkuju za poklonu, Eve.“ Skloní se ke mně a já ucítím jeho dech na svých rtech. „Jen mě ta pocta překvapila.“ Druhé setkání našich rtů už není žádné opatrné otukávání. Políbí mě vřele a neuspěchaně, ale příliš brzy se odtáhne. „Jaké to bylo?“

„Hezké,“ odpovím chraptivě. Olíznu si brnící rty. Když Oliver sleduje, jak si vychutnávám jeho polibek, oči mu potemňují.

„Jsem rád, že jsem ti poděkoval, jak se sluší a patří.“

Když se naše ústa znovu střetnou, zvuky ulice utichnou. Oliver se ke mně přitiskne celým tělem, jazykem krouží kolem toho mého a prsty mě hladí podél páteře. Křečovitě ho držím za límeček a přeju si, aby ta košile zmizela. V uších slyším jen tlukot svého srdce, čas se zastavuje a svět kolem mě přestává existovat.

„Nechte si to do svatebního apartmá!“ křikne kdosi z projíždějícího auta a z dálky se ozve chechtání.

Chci ucouvnout, ale Oliver mi v tom zabrání tím, že mě chytí za krkem. *Cítím se díky němu chráněná.*

„Aspoň vymysleli něco nápaditějšího než jen ‚Nechte si to na doma‘.“ Kousnu se do rtu. Znělo to, jako že mu tím něco naznačuju?

„Idioti,“ zamumlá Oliver klidně.

„Koledovali jsme si o to.“

Pohládí mě po tváři. „Toužil jsem tě políbit už celé hodiny bez ohledu na to, jak nevhodné ty představy byly.“

„Sami si určíme, kam až jsme ochotní zajít.“

„Jenomže já právě své hranice překročil.“

„Takže kdybych tě pozvala na skleničku, asi by to byla ztráta času,“ pronesu lhostejně, byť mám pocit, jako by mě polil studenou vodou.

„Nádherná Eve,“ zasténá. „Prosím, nedělej mi to ještě těžší.“ *Ach, ale já bych mohla. Mohla bych mu to udělat mnohem těžší.* „Nemusí to nic znamenat.“

Zdvihne hlavu a očima zabloudí na ulici za mnou. „Jak? Po tom dni, co jsi zažila? Nesnesl bych, kdybys toho později litovala.“

„Nech si toho, Oliver.“ Podvečer je chladný, ale kůže mi přímo hoří. „Nejsem žádná dáma v nesnázích.“

„Jenom dobře, jelikož já nejsem žádný princ na bílém koni.“

„Čili jestli mě chceš a já chci tebe...“

„Právě to je podstata litování,“ přeruší mě. „Dostaví se až později. Copak jsi toho dnes nezakusila dost?“

Smích, který se mi vydere ze rtů, sotva poznávám. „Nemusíš se vymlouvat.“ Odtáhnou se, ale on jen obtočí prsty kolem mého nadloktí a sevře stisk.

„Tady nejde jenom o tebe. Chci tě. Toužím s tebou šoustat tak, až budeš křičet mé jméno. Nestanu se však nástrojem tvé pomsty. Pokud se mnou vlezeš do postele, budeš tam výhradně kvůli mně.“

Sice má poslední slovo, ale my ještě neskončili.

* * *

Zabočíme do ulice s gregoriánskými domy, jejichž štukovaná průčelí jsou vysoká, formální a bílá jako svatební dort a z jejichž okenních truhlíků přetékají pestrobarevné begonie.

„Jsme tady.“ Oliver, můj sympatický společník, zvedne ruce, za které se držíme, a ukazováčkem naznačí náš cíl. Útulný butikový hotýlek.

Držet se za ruku mu nevadí. Líbání taky ne. Ale sex prý nepřipadá v úvahu. To se ještě uvidí.

Častokrát jedním bez rozmyslu, ale nikdy jsem nestála o známosti na jednu noc. Jsem cílevědomá. Paličatá. Taky vím, že nejsem pro každého, nicméně Oliverovi se líbím. A s klidným svědomím prohlašuji, že jenom nehledám krátkodobou nápravu, díky níž bych zapoměla na hrůzu dnešního dne.

Když se stále ruku v ruce blížíme ke vchodu, dumám, jak dosáhnou svého. Zpomalím krok a pokusím se vyřknout své úvahy nahlas. Zarázím Olivera tím, že ho zatahám za ruku.

„Poslyš.“

Obrátí se ke mně, ve tváři ostražitý výraz.

„Ráda bych ti poděkovala. Všechny peníze ti vrátím. Za tohle všechno,“ neurčitě mávnu k hotelu. „Taky jsem ti chtěla říct, že to, co jsi předtím povídal o lítosti, se týká obou. Budeš litovat, jestli tu nezůstaneš. Jestli tu nezůstaneš se *mnou*.“

Zamračí se a promne si pravé obočí. „Ano, to je pravděpodobné,“ vysouká ze sebe téměř neochotně.

„Až se za mnou zavřou dveře mého hotelového pokoje, můžu si vybrat, jak se budu cítit a jak strávím noc. Mohla bych si hrát na chudinku, rozpítvávat každíčký moment dnešního trapného dne a dovolit, ať se mi zvedá žaludek. Můžu se vrhnout na minibar a pak brečet tak dlouho, dokud neusnu. *Tohohle* bych zaručeně litovala.“

Na chvíli se odmlčím, než pokračuju: „Nikdy ale nebudu litovat dobré společnosti. Tím nechci říct, že ti nerozumím. Mitchell zkazil den nám oběma. A to mě mrzí. Je mi líto, že jsme se nepotkali za jiných okolností.“

Nečekám na jeho odpověď a odvrátím se. Ještě toho mám hodně na srdci, ale nehodlám mu své úmysly vykládat uprostřed rušné londýnské ulice. Místo toho vejdu dovnitř a usměju se na vrátného, který mi přeje dobrý večer.

Hotel je větší, než by se na první pohled zdálo, a interiér je stylový, tmavý a mužný. Starožitné lustry, okrasné palmy, rumělkový samet na stěnách, to vše působí bohémsky a evokuje dvacátá léta.

Dojdeme k pultu, kde Olivera přivítá úchvatná hnědovláška s dokonalými očními linkami.

„Dobrý večer, pane Deubeli.“

„Zdravím, Natalie.“

„Váš obvyklý pokoj?“ Brunetka po mně sekne očima a v jediném zlomku vteřiny zhodnotí moje šaty a účes. Nejsem si jistá, jestli je vnímavější než řádka Georgů, nebo zná Olivera lépe, než by se mi líbilo. Hlavou mi bleskne: *Spalí spolu? A pokud ano, v čem je lepší než já?* Krom perfektního líčení.

Možná by otázka měla znít: V čem jsem lepší já? *Mám hezčí bílé šaty. A s Oliverem nás pojí nenávisť k Mitchovi.*

„To by bylo báječné, Natalie.“

„Zůstanu jenom přes noc,“ dodám.

Když Natalie sklopí pohled ke klávesnici a začervená se, uvědomím si, co jsem to plácla.

„Tak jsem to nemyslela,“ zamumlám a přejdu mlčením Oliverův tichý smích. Lekla jsem se, kolik tu bude stát ubytování. Mám dobrou práci a slušný příjem, ale rovněž jsem čerstvě bezdomovkyně a bůhví, jak dopadnu s vízem. Copak můžu zůstat na partnerské vízum, když mi chybí partner? Třeba se mi podaří přimět kliniku, aby mě podpořila, přestože nepochybuju, že se mezitím budu muset otočit ve Státech. Nějaké řešení musí existovat. Nesmím to vzdávat. Ani s tímhle chlapem po mém boku. Stačí trochu času a plánování a dostanu se mu na kobytku. A do kalhot.

Zatímco Natalie dál tuká do počítače, rozhodnu se, že všechny ty starosti vyřeší budoucí Evie, a spíš se zamyslím nad tím, proč má muž, který údajně žije v Londýně, *obvyklý hotelový pokoj*. Nepochybně na tajná dostaveníčka. Nejspíš vídá víc ženských klínů než záchodové prkénko.

„Užijte si večer.“ Natalie nám podává vstupní klíč s naprosto profesionálním úsměvem, ale já se musím ptát. Zažila Oliverovy polibky? *Takové polibky, z nichž jde holce hlava kolem a které v ní budí nezvyklé touhy?*

Oliver se otočí a vtiskne mi do ruky kartu.

„Připočti to k celkové sumě,“ řeknu a poklepu mu na hrud.

„To opravdu nebude třeba.“ Usmívá se na mě odměřeně a udržuje mezi námi odstup, jenže jeho horní ret chutnal příliš dobře na to, abych na něj přestala myslet.

„Přátelé dluhy splácejí, Olivere, a já ti opravdu nemůžu dostatečně poděkovat...“

„Buď opatrná,“ pronese a mě polije horko.

„To jsem vždycky.“

V očích se mu téměř zlomyslně zaleskne a my na sebe zíráme několik dlouhých napjatých sekund.

„Nejde o to, že bych nechtěl. Chápeš to, vid’?“